

RETRATS DEL NATURAL
NINO MALLORCA
CANTANT

(108)

Nino, 'el senyor que canta'

TONI VALL
BARCELONA

El senyor que canta, l'anomenava de petit quan amb la meva mare ens el trobàvem en ple Portal de l'Àngel envoltat d'una multitud que l'escoltava cantar i li omplia la bossa de duros, monedes de cent i bitllets de cinc-centes pessetes. Era el Sebastián Pérez, autòrebatejat Nino Mallorca. Però jo, esclar, no en tenia ni idea. Per a mi només era *el senyor que canta*, només veia un individu carismàtic i llançat que desfilava el seu repertori de cançons i la gent s'hi parava i l'aplaudia. Després em van explicar que eren *coplas* i boleros interpretats amb un aplom i una fermesa d'artista orgànic. Vaig entendre que cantar al carrer no és el mateix que fer-ho en una sala de concerts, un teatre o un auditori equipat amb les millors condicions de so. Al Nino li era igual. Només pitjant el *play* del seu radiocasset sonaven els acords de *Bésame mucho* o *Amapola* i ell hi posava a sobre la seva veu torrencial i sincera. No necessitava res més, cap parafernàlia especial i pocs cerimonials més enllà de la seva presència. També duia un micròfon però era d'*attrezzo*. Mai va funcionar.

Era a principis dels anys 90, quan el centre de Barcelona encara destil·lava autenticitat, quan s'hi podia passejar, visitar el Gòtic, ensopegar amb un espectacle de carrer espontani, quedar-s'hi aturat, confondre's amb un grup de guiris, alhora alegrement confosos entre el passejant oriünd. Una varietat humana atractiva i sostinguda, la pura naturalitat. Avui el paisatge ha canviat. D'allò no en queda res, només la flaire del record, i ja fa temps que el gran Nino va fer-se fonedís.

Un quart de segle

Més de vint-i-cinc anys després, amb prou feines un cop d'aire que batzega la memòria, em retrobo amb el Nino. Està assegut al pedrís del Deutsche Bank de Secretari Co-

FERRAN FORNÉ

loma cantonada amb Pi i Margall. Té el radiocasset encès a la falda i sona la música. La multitud ja no hi és però quatre o cinc jubilats seuen als bancs del davant, l'escolten i comenten la jugada. Està cantant la *Melodía de arrabal* de Carlos Gardel: "*Viejo... barrio... Perdona si al evocarte se me pianta un lagrimón. Que al rodar en tu empedrao es un beso prolongao que te da mi corazón*". "*Esto sí es un tango!*", m'exclama en acabar, quan la música encara no s'ha fos i els seus pensaments evoquen paisatges inconcrets i poètics per on sempre ve de gust perdre's una estona. Li explico que de petit el veia cantar i s'enrecorda d'aquelles tardes de diumenge

Present
De tant en tant s'atreveix a treure a ballar una passavolant receptiva

d'èxit popular, també de tantíssimes actuacions de barri i de festa major. Es va posar Nino perquè li encantava Nino Bravo, i Mallorca perquè és on va néixer, a Capdepera, prop de la Cala Rajada, amb olor de mar, l'any 1942.

M'ensenya orgullós el carnet d'artista i el de músic del metro. S'enrecorda dels seus anys a València, de les actuacions amb orquestres, de les millors coneixences, de Julio Iglesias, Raphael i els Mustang. Dels acompanyaments de guitarra i les nits inacabables. Li ensenya una postal promocional d'aquella època, de la meua col·lecció de records. Hi ha escrit "Nino Mallorca. *Cantante humorístico*", i se'l veu a ell, amb les

comes arquejades, la camisa de quadres cordada fins a dalt de tot, un barret a la mà dreta i una jaqueta sobre l'espatlla esquerra. Xulo, seductor, carregat de vitalitat. I s'enrecorda de l'amor, esclar, l'amor que el va encaminar fins a Barcelona a finals dels anys setanta. "*Haga frío o calor, la mujer es la mejor*", ho té claríssim. Va actuar a la Bodega Bohèmia, al Mercat de les Flors i a les Festes de Gràcia, però a fe de Déu que el carrer era el seu lloc preferent. L'escalf del públic, l'energia de la intempèrie, el vaivé dels dies i les tardes parlant al públic de tu a tu, a la sortida de Galerías Preciados i el carrer Santa Anna. La Guàrdia Urbana passava i no li deia res, el deixaven fer, el Nino era el rei al carrer. Reconeix que li hauria agradat professionalitzar-se una mica més. No va trobar el representant adequat i a ell ja li estava bé omplir el barret i la nevera d'aquesta manera.

Sense parar de cantar

El día que me quieras, Caminito i Guapa, guapa y guapa. Se sap de memòria desenes de cançons. Com si fossin seves. "No puc parar de cantar, em moriria si ho fes. El dia que em trobi Déu em demanarà que canti". De tant en tant s'atreveix a treure a ballar una passavolant receptiva i es marquen uns passos divertits. Ha sigut home d'amors, amb els acords de *Guantanamera* o el *Porompompero* ha viscut la vida com ha volgut, sempre amb l'estimació del públic, amb la veu poderosa resonant al carrer, en un envelat o al llarg passadís del metro de Passeig de Gràcia. De salut va fent, l'economia "més bé que malament", viu en una residència i a vegades somia que és petit i canta, a Calp o a Benidorm, en un restaurant o un festival.

El trobareu dimecres, divendres i dissabte al matí al mateix lloc. S'ofereix per cantar en festes, batejos i comunions: "En funerals no, perquè encara s'aixecaria el difunt", bromeja, i canta, sempre canta: "*Mueve la cintura, mueve la cadera, si quieres ser feliz, sopa de caracol!*" És el Nino i per a mi serà sempre *el senyor que canta*. ■